

Arrest

nr. 293 088 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X en RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

ten kantore van advocaat P. ROOMS
Rabotstraat 64
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2023 en 1 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROOMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn.

Zij verklaart in juni 2021 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 22 juni 2022 werd de verzoekende partij door de politie zone Gent aangehouden wegens openbare dronkenschap.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 25 juni 2022 werd de verzoekende partij aangehouden wegens poging tot doodslag.

Op 7 juli 2022 werd de verzoekende partij geïdentificeerd als Bulgaars onderdaan.

Op 11 juli 2022 ging Bulgarije akkoord met de afgifte van een doorlaatbewijs.

Op 14 december 2022 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar, waarvan de helft effectief.

Op 24 januari 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: A.

Voornaam: Y.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Shumen

Nationaliteit: Bulgarije

ALIAS: A. M. Y., geboren op X te Choumen, onderdaan van Bulgarije

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 14.12.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar waarvan 1/2 effectief en 1/2 met uitstel.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat er te 9000 Gent op 25 juni 2022 ten nadele van R. K. een vechtpartij is ontstaan tussen de betrokkenen en waarbij aan het slachtoffer ernstige slagen werden toegebracht met een riem, om hem vervolgens met dezelfde riem rond de nek te wurgen, tot een getuige tussenkwam en de riem kon losmaken. De betrokkene maakt aldus een gevaar uit voor de openbare veiligheid. De feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid. Dergelijk dronken maar zwaar geweld vormt een ernstig gevaar voor de maatschappij en de mogelijke toevallige slachtoffers.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (doodslag, poging tot misdaad) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

De betrokkene werd op 11.01.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider en het hoorrecht werd ingevuld. Hij verklaarde toen sinds 2 jaar in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en geen redenen heeft om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaarde hier sinds 2 jaar te werken bij Epoxy (vloeren).

De betrokkene verklaarde in een eerdere vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 28.06.2022, sinds een jaar in het België te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen, geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen familie in België te hebben. Hij wenst hier te blijven om te kunnen werken en zijn documenten in orde te brengen.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden ook geen bezoek in de gevangenis. Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illégale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel."

Op 4 maart 2023 werd de verzoekende partij gerepatriëerd naar Bulgarije.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij twee verzoekschriften heeft ingediend tegen de bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder het rolnummer X, ingediend op 28 februari 2023, en het verzoekschrift gekend onder het rolnummer X, ingediend op 1 maart 2023.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

In toepassing van voormelde bepaling worden voormelde beroepen van rechtswege gevoegd, en behandelt de Raad enkel het verzoekschrift met rolnummer X, ingediend op 1 maart 2023. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X. De voorzitter heeft ter terechtzitting gewezen op artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet. De beroepen met rolnummers X en X worden van rechtswege gevoegd. Mr. P. ROOMS bevestigt ter terechtzitting dat de

Raad uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 44 en 44nonies van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Dat aan verzoeker op grond van artikel 44nonies Vw. een inreisverbod werd betekend voor een periode van 10 jaar wegens gevaar voor de openbare orde.

Conform artikel 44nonies Vw. kan de Minister of zijn gemachtigde, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familieleden, dit bevel met een inreisverbod gepaard laten gaan en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

De duur van het inreisverbod mag 5 jaar niet overschrijden, behalve indien de Unieburger of zijn familielid een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

2.1.2.

Dat verweerder als motivatie voor het inreisverbod voor een duur van 10 jaren stelt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde en een schending van de nationale veiligheid en er bovendien een reëel en actueel gevaar zou zijn voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Hiervoor wordt verwezen naar het vonnis dd. 14 december 2022 van de correctionele rechtbank van Gent waarbij verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar waarvan de helft met uitstel wegens poging tot doodslag.

Verzoeker werd in dit vonnis veroordeeld wegens een uit de hand gelopen ruzie onder twee dronken vrienden, die uitmondde in een gevecht, waarbij verzoeker zijn slachtoffer bijna wurgde.

Verzoeker was echter volledig beneveld door de drank en wist niet meer wat hij deed. Verzoeker is zelf dan ook ten zeerste geschrokken en heeft sinds dit vooral op 25 juni 2022 dan ook geen druppel meer gedronken.

Verzoeker is normaal een zeer rustige, vriendelijke en hardwerkende man, die voorheen een blanco strafregister had en nooit eerder betrokken was bij een ruzie of vechtpartij.

Verzoeker heeft dan ook oprecht spijt van zijn daden en heeft de drank volledig afgezworen, zodat verzoekers gedrag actueel geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.1.3.

Verweerder heeft dan ook geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Temeer daar de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd plaatsvonden toen verzoeker volledig beneveld was door de alcohol en verzoeker sindsdien geen druppel alcohol meer drinkt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr. 163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”. Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)² heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder te onderzoeken zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Verweerder vroeg geen psychologisch onderzoek van verzoeker, vroeg geen inlichtingen bij de strafinstelling waar verzoeker verbleef, zodat verweerder zich onmogelijk een beeld kan vormen van de actuele dreiging die eventueel van verzoeker kan uitgaan.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.

2.1.4.

Dat verweerder al evenmin een nadere motivering heeft gegeven waarom aan verzoeker een inreisverbod van precies 10 jaar heeft opgelegd.

Artikel 44nonies, §2 Vw. stelt immers dat de duur van het inreisverbod 5 jaar niet mag overschrijven, tenzij in geval van een gevaar voor de openbare orde, waarbij de duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

De bestreden beslissing geeft echter geen enkele motivering waarom in casu voor een termijn van 10 jaar geopteerd werd.

Verweerder beschikt dienaangaande immers over een discretionaire bevoegdheid en dient dus duidelijk te motiveren waarom de duur van het inreisverbod bepaald werd op 10 jaar en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van een kortere duur.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist is.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Verweerder was bovendien op de hoogte van het gegeven dat verzoeker voorheen een blanco strafregister had, nooit eerder betrokken was bij criminele feiten, de feiten gepleegd waren onder invloed van alcohol, verzoeker reeds 2 jaar in België werkte en opnieuw aan het werk kon na zijn vrijlating.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 44nonies Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 en de motiveringsplicht, temeer daar verweerder inzake over een discretionaire bevoegdheid beschikte.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst een volledig decennium (!) zonder enige nadere motivering te geven waarom deze termijn van 10 jaar absoluut noodzakelijk was.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

2.1.6.

Dat het aan verzoeker betekende inreisverbod verwijst naar het feit dat verzoeker op 14 december 2022 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent en dit tot een gevangenisstraf van 4 jaar waarvan de helft met uitstel.

De bestreden beslissing motiveert verder dat de door verzoeker gepleegde feiten zouden getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid. Dergelijk dronken, maar zwaar geweld, zou een ernstige bedreiging vormen voor de maatschappij en mogelijke toevallige slachtoffers.

Verzoekers buitensporige gewelddadigheid zou een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de maatschappij en bovendien zou er een reëel en actueel gevaar bestaan voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Dat echter onmiddellijk een inreisverbod van 10 jaar wordt betekend, zonder dat verzoeker voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.

De lijst met vragen die door verzoeker werd ingevuld, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een 'verhoor' waarbij verzoeker de mogelijkheid had al zijn argumenten naar voor te brengen.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een omstandig verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing en inreisverbod.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod betekend van maar liefst 10 jaar zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is. Dat de rechten van verdediging van verzoeker dan ook geschonden werden.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en een schending van artikel 6 EVRM."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 44 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 van het EVRM, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

In casu legt de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod van tien jaar op. Uit voormelde bepaling blijkt dat zij dit enkel kan doen wanneer de verzoekende partij een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing louter verwijst naar de veroordeling van de verzoekende partij om te concluderen dat zij thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor de openbare orde. De Raad kan deze zienswijze echter niet volgen. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij als volgt motiveert:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 14.12.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar waarvan 1/2 effectief en 1/2 met uitstel. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat er te 9000 Gent op 25 juni 2022 ten nadele van R. K. een vechtpartij is ontstaan tussen de betrokkenen en waarbij aan het slachtoffer ernstige slagen werden toegebracht met een riem, om hem vervolgens met dezelfde riem rond de nek te wurgen, tot een getuige tussenkwam en de riem

kon losmaken. De betrokkene maakt aldus een gevaar uit voor de openbare veiligheid. De feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid. Dergelijk dronken maar zwaar geweld vormt een ernstig gevaar voor de maatschappij en de mogelijke toevallige slachtoffers. (...)

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (doodslag, poging tot misdraad) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. (...)

Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. (...)

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde; (...)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. (...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij niet alleen de veroordeling op zich aanhaalt, die overigens een zware veroordeling tot vier jaar gevangenisstraf betreft waarvan de helft met uitstel, maar ook verwijst naar de gevaarlijke ingesteldheid van de verzoekende partij, het dronken maar zwaar geweld dat een ernstig gevaar vormt voor de maatschappij en de mogelijke toevallige slachtoffers, de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (doodslag, poging tot misdraad), opnieuw de buitensporige gewelddadigheid van betrokkene, en de maatschappelijke impact van deze feiten om te concluderen dat de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. De zienswijze van de verzoekende partij, namelijk dat de verwerende partij zich enkel zou baseren op de ene veroordeling om tot deze conclusie te komen, klopt dus niet. De verzoekende partij lijkt verder in haar enig middel haar gedrag en de feiten te willen minimaliseren door te benadrukken dat zij dronken was op het moment van de feiten en zij sindsdien geen druppel meer zou aangeraakt hebben en dat zij voordien nooit enige feiten heeft gepleegd. De verzoekende partij brengt echter geen begin van bewijs bij van het feit dat zij sindsdien niet meer zou drinken, of dat zij op enige wijze aan zichzelf zou werken om dergelijk gedrag in de toekomst te vermijden. Verder doen deze beweringen van de verzoekende partij niets af aan de extreme gewelddadigheid van de gepleegde feiten, die de verzoekende partij overigens niet betwist, en de grote maatschappelijke impact ervan. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou concluderen dat er in casu sprake is van een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verzoekende partij stelt overigens wel dat de verwerende partij geen psychologisch onderzoek van de verzoekende partij deed, en geen inlichtingen vroeg bij de strafinstelling waar zij verbleef, maar zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat dit in haar voordeel had kunnen spelen. Zij brengt immers geen enkel psychologisch verslag of rapport van de strafinstelling bij waaruit zou kunnen blijken dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of door niet afdoende rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak, heeft genomen.

Volgens de verzoekende partij motiveert de verwerende partij ook niet waarom zij besloot een inreisverbod met een duur van tien jaar op te leggen, maar het tegendeel blijkt uit bovenvermelde motieven. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing moet aantonen dat het met de bestreden beslissing beoogde doel ook met een inreisverbod met een minder lange duurtijd kan worden verkregen, noch dat het absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod met een duur van tien jaar op te leggen. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat het bestuur in het betreffende geval een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen, zonder enige limiet naar boven toe. De verwerende partij moet bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod enkel rekening houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. De verzoekende partij maakt in haar enig middel niet aannemelijk dat de verwerende partij dit niet zou gedaan hebben, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking.

Wat betreft het argument dat de verzoekende partij niet zou zijn gehoord vóór het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tot tweemaal toe verwijst naar een verhoor van de verzoekende partij: *“De betrokkene werd op 11.01.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider en het hoorrecht werd ingevuld. Hij verklaarde toen sinds 2 jaar*

in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en geen redenen heeft om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaarde hier sinds 2 jaar te werken bij Epoxy (vloeren). De betrokkene verklaarde in een eerdere vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 28.06.2022, sinds een jaar in het België te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen, geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen familie in België te hebben. Hij wenst hier te blijven om te kunnen werken en zijn documenten in orde te brengen."

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

"(...)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De verzoekende partij betwist niet dat zij op 11 januari 2023 door een terugkeerbegeleider werd gesproken, en zij een formulier hoorrecht heeft ingevuld. De verzoekende partij kan dan ook niet

dienstig aanvoeren dat zij niet zou geweten hebben dat de verwerende partij van plan was haar van het grondgebied te verwijderen, en desgevallend eventueel een inreisverbod op te leggen. De verzoekende partij kreeg wel degelijk de kans om haar argumenten aan het bestuur over te maken tijdens dit gehoor. De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk welke elementen zij nog had kunnen aanbrengen en die een dergelijke invloed zouden gehad kunnen hebben op de bestreden beslissing dat zij in andere zin zou zijn genomen. De Raad wijst er verder nog op dat het hoorrecht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoekende partij de kans kreeg om de nodige argumenten aan te brengen en stukken voor te leggen, zoals *in casu* wel degelijk het geval was. De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht en artikel 41 van het Handvest dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2.

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.

Artikel 3.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU